

**LIETUVOS ADMINISTRACINIŲ GINČŲ KOMISIJOS
KAUNO APYGARDOS SKYRIUS**

S P R E N D I M A S

2025 m. balandžio 22 d. Nr. 21RE1- (AG1-94/10-2025)
Kaunas

Lietuvos administracinių ginčų komisijos Kauno apygardos skyrius (toliau – Komisija), susidedantis iš Komisijos narių Daivos Bereikienės (posėdžio pirmininkė), Lionelos Gelmanienės ir Beatos Labutytės (pranešėja),

sekretoriaujant Jurgitai Daučiūnaitei,
dalyvaujant pareiškėjo atstovui advokatui L. M.,

viešame Komisijos posėdyje žodinio proceso tvarka išnagrinėjo administracinį ginčą pagal pareiškėjos UAB „(duomenys neskelbtini)“ skundą atsakovei Kauno miesto savivaldybės administracijai dėl Kauno miesto savivaldybės administracijos 2025-02-17 rašto Nr. (duomenys neskelbtini) „Dėl leidimo įrengti išorinę reklamą neišdavimo“ panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus.

Komisija

n u s t a t ė:

Pareiškėja UAB „(duomenys neskelbtini)“ skundu (toliau – skundas) Komisijos prašo: „1) panaikinti Kauno miesto savivaldybės administracijos 2025-02-17 raštą Nr. (duomenys neskelbtini) „Dėl leidimo įrengti išorinę reklamą neišdavimo“ (toliau – Sprendimas); 2) įpareigoti Kauno miesto savivaldybės administraciją iš naujo išnagrinėti UAB „(duomenys neskelbtini)“ 2025-01-09 prašymą „Pareiška gauti leidimą įrengti išorinę reklamą“ adresu (duomenys neskelbtini) (reg. Nr. (duomenys neskelbtini))“.

Skunde nurodo, kad pareiškėja yra įmonė, kuri išsinuomotose patalpose, esančiose adresu: (duomenys neskelbtini), vykdo viešojo maitinimo paslaugų teikimo veiklą, t. y. valdo restoraną „(duomenys neskelbtini)“. Pareiškėja 2025-01-09 pateikė Kauno miesto savivaldybės administracijai (toliau ir – Savivaldybė) prašymą „Pareiška gauti leidimą įrengti išorinę reklamą“ adresu (duomenys neskelbtini) (reg. Nr. (duomenys neskelbtini)) (pareiškėja pateikė dvi paraiškas (Priedas Nr. 1 ir Priedas Nr. 2) dvejoms reklamoms iš skirtingų restorano pusių).

Savivaldybė 2025-02-17 pateikė pareiškėjai Sprendimą, kuriame nurodė, kad Savivaldybė išnagrinėjo pareiškėjos prašymą ir informuoja, kad leidimas įrengti išorinę reklamą pareiškėjai nebus išduotas.

Sprendime teigiama, kad Išorinės reklamos įrengimo taisyklių, patvirtintų Lietuvos Respublikos ūkio ministro 2013-07-30 įsakymu Nr. 4-670 „Dėl Išorinės reklamos įrengimo taisyklių patvirtinimo“ (toliau – Taisyklės), 21.2 pp. numato, kad pareiškėjas leidimą išduodančiai institucijai be kitų dokumentų turi pateikti Lietuvos Respublikos reklamos įstatymo (toliau – Reklamos įstatymas) 12 str. 1 d. 4 p. nurodytus dokumentus, išskyrus atvejus, kai pareiškėjas pats yra žemės, statinių, įrenginių ar kitų objektų, ant kurių įrengiama išorinė reklama, savininkas arba

kai žemė, statiniai, įrenginiai ar kiti objektai, ant kurių įrengiama išorinė reklama, priklauso savivaldybei nuosavybės teise ar yra valdomi patikėjimo teise.

Sprendime nurodoma, kad Leidimų įrengti išorinę reklamą išdavimo tvarkos aprašo (toliau – Aprašas), patvirtinto Kauno miesto savivaldybės administracijos direktoriaus 2016-05-04 įsakymu Nr. A-1282 „Dėl Leidimų įrengti išorinę reklamą išdavimo tvarkos aprašo patvirtinimo“, 5.2 pp. nuostatos numato, kad reklaminės veiklos subjektas (ar jo įgaliotas asmuo), norintis gauti leidimą, turi pateikti dokumentus, patvirtinančius žemės, statinių, įrenginių ar kitų objektų, ant kurių įrengiama išorinė reklama, nuosavybės teise ar kitais teisėtais pagrindais valdančio asmens (toliau – savininkas) sutikimą, išskyrus atvejus, kai pareiškėjas pats yra šių objektų savininkas arba kai žemė, statiniai, įrenginiai ar kiti objektai, ant kurių įrengiama išorinė reklama, priklauso Savivaldybei nuosavybės teise ar yra valdomi patikėjimo teise.

Ginčijamame Sprendime toliau teigiama, kad Reklamos įstatymo 12 str. 11 d. numatyta, kad jeigu leidimą turintis reklaminės veiklos subjektas nori gauti naują leidimą, jis leidimą išduodančiai institucijai ne vėliau kaip prieš 20 darbo dienų iki leidimo galiojimo termino pabaigos turi pateikti dokumentus leidimui išduoti, išskyrus dokumentus, kuriuos reklaminės veiklos subjektas jau yra pateikęs leidimą išduodančiai institucijai turimam leidimui gauti ir juose pateikti duomenys ir (ar) informacija nepasikeitė.

Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p. inter alia numatyta, kad draudžiama įrengti išorinę reklamą „neturint žemę, statinius ar kitus objektus, ant kurių ji įrengiama, nuosavybės teise ar kitais teisėtais pagrindais valdančio asmens <...> sutikimo“. Savivaldybė nurodė, kad yra gavusi rašytinių nepritarimų iš namo (duomenys neskelbtini) gyventojų dėl tariamai be jų sutikimų įrengtos išorinės reklamos ant minėto pastato.

Taigi Savivaldybė, atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, ir, vadovaudamasi Reklamos įstatymo 12 str. 2 d., kuri numato, kad leidimas neišduodamas, jeigu numatoma įrengti išorinė reklama neatitinka šiame straipsnyje nustatytų išorinės reklamos įrengimo reikalavimų, informavo, kad leidimas įrengti išorinę reklamą pareiškėjai nebus išduotas.

Pareiškėjos įsitikinimu, ginčijamas Sprendimas yra nepagrįstas ir turi būti panaikintas, o Savivaldybė turėtų būti įpareigota iš naujo išnagrinėti pareiškėjos prašymą / paraišką gauti leidimą įrengti išorinę reklamą.

Pareiškėjos nuomone, nėra abejonių, kad Sprendimas yra viešojo administravimo subjekto priimtas individualus administracinis aktas (administracinis sprendimas), kuris negali prieštarauti teisės aktams, tame tarpe, Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymui (toliau – VAĮ).

Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktikoje teigiama, kad administracinio sprendimo priėmimo faktinis pagrindas ir individuali argumentacija turi būti žinomi ne tik viešojo administravimo subjektui, priimančiam sprendimą, bet ir asmeniui, kurio atžvilgiu jis priimamas.

Individualus administracinis aktas paprastai turi būti toks, kad iš jo būtų galima suprasti visuomeninių santykių esmę, subjektus, dalyvaujančius šiuose santykiuose, kad būtų aiškus tų visuomeninių santykių teisinis kvalifikavimas. Visiškai nesilaikant minėtų nuostatų ar tai darant tik iš dalies, paprastai kyla pagrįsta abejonė dėl tokio administracinio akto teisėtumo bei pagrįstumo (žr. pvz., LVAT 2013-11-21 nutartį administracinėje byloje Nr. A502-2124/2013; 2014-12-18 sprendimą administracinėje byloje Nr. A822-1440/2014).

Pareiškėjos įsitikinimu, ginčijamas Sprendimas prieštarauja VAĮ nuostatoms bei suformuotai LVAT praktikai. Skundžiamame sprendime cituojama keletas teisės aktų, tačiau jų sąsajos su Savivaldybės padaryta išvada, dėl ko neišduodamas leidimas išorinei reklamai, yra neaiškus ir nesuprantamas.

Analizuodamas VAĮ 10 str. įtvirtintus individualaus administracinio akto turiniui keliamus reikalavimus, LVAT nuolat akcentuoja iš šio straipsnio kylančius motyvuotumo ir aiškumo imperatyvus. Motyvavimo pareigos turinys LVAT praktikoje visų pirma siejamas su teisėtumo principo suponuojamų reikalavimų laikymusi. Aiškindamas VAĮ 8 str. (pagal iki 2020-11-01 galiojusią redakciją 8 VAĮ str. atitinka šiai dienai galiojantį VAĮ 10 str., todėl ta pati LVAT

praktika turi būti taikoma ir aiškinant VAĮ 10 str. nuostatas), LVAT yra pažymėjęs, kad individualiame administraciniame akte turi būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi priimdamas administracinį aktą; motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Ši teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų, kad jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės normų reikalavimus (žr., pvz., LVAT 2011-06-27 išplėstinės teisėjų kolegijos sprendimą administracinėje byloje Nr. A556-336/2011; 2014-03-25 išplėstinės teisėjų kolegijos nutartį administracinėje byloje Nr. A756-997/2014, 2017-11-22 nutartį administracinėje byloje Nr. A2387-575/2017 ir kt.). Visiškai nesilaikant minėtų nuostatų ar tai darant tik iš dalies, paprastai kyla pagrįsta abejonė dėl tokio administracinio akto teisėtumo bei pagrįstumo (žr., pvz., LVAT 2014-12-18 sprendimą administracinėje byloje Nr. A822-1440/2014, 2018-04-18 sprendimą administracinėje byloje Nr. A871-525/2018 ir kt.).

Pareiškėja iš Savivaldybės cituojamų teisės aktų lygtai supranta, kad pareiškėja turėjo gauti ir pateikti Savivaldybei žemę, statinius ar kitus objektus, ant kurių ji įrengiama, nuosavybės teise ar kitais teisėtais pagrindais valdančio asmens sutikimus. Tačiau pareiškėja iš Sprendimo nesupranta, kaip tai siejasi su jos nurodytu teiginiu, kad „<...> Kauno miesto savivaldybės administracija yra gavusi rašytinių nepritarimų iš namo (duomenys neskelbtini) gyventojų dėl tariamai be jų sutikimų įrengtos išorinės reklamos ant minėto pastato <...>“. Pareiškėja yra patalpų, esančių (duomenys neskelbtini), nuomininkė ir jas nuomojasi iš susijusios įmonės UAB „(duomenys neskelbtini)“, kuri yra patalpų savininkė ir dėl išorinės reklamos, kuri turi būti įrengiama ant jos patalpų (restorano) sienos, niekada neprieštaravo.

Savivaldybės cituojamų Taisyklių 21.2 pp. nurodyta, kad pareiškėjas leidimą išduodančiai institucijai be kitų dokumentų turi pateikti Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p. nurodytus dokumentus, išskyrus atvejus, kai pareiškėjas pats yra žemės, statinių, įrenginių ar kitų objektų, ant kurių įrengiama išorinė reklama, savininkas. Savivaldybės cituojamo Aprašo 5.2 pp. nuostatos numato, kad reklaminės veiklos subjektas (ar jo įgaliotas asmuo), norintis gauti leidimą, turi pateikti dokumentus, patvirtinančius žemės, statinių, įrenginių ar kitų objektų, ant kurių įrengiama išorinė reklama, nuosavybės teise ar kitais teisėtais pagrindais valdančio asmens (toliau – savininkas) sutikimą, išskyrus atvejus, kai pareiškėjas pats yra šių objektų savininkas.

Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p. inter alia numatyta, kad draudžiama įrengti išorinę reklamą, „neturint žemę, statinius ar kitus objektus, ant kurių ji įrengiama, nuosavybės teise ar kitais teisėtais pagrindais valdančio asmens <...> sutikimo“.

Pareiškėja restoraną „(duomenys neskelbtini)“ valdo jau apie 15 metų ir visą šį laikotarpį ant restorano sienos buvo įrengta išorinė reklama ir visada jos įrengimui Savivaldybė išduodavo prašomus leidimus (Priedas Nr. 4, Priedas Nr. 5, Priedas Nr. 6). Pareiškėjai yra nesuprantama, kas pasikeitė ar atsitiko, kad šį kartą leidimas įrengti išorinę reklamą nebegalėjo būti išduotas. Be to, iš Savivaldybės sprendimo yra neaišku, kieno konkrečiai sutikimą pareiškėja turėjo pateikti: UAB „(duomenys neskelbtini)“, visų 100% namo gyventojų, daugiabučio namo savininkų bendrijos (tokia yra įsteigta). Galiausiai iš Savivaldybės sprendimo yra neaišku, kaip / koku būdu, koku pagrindu kelių gyventojų nepritarimai, galėjo turėti įtakos atsisakymui išduoti leidimą.

VAĮ 10 str. 5 d. 5 p. nurodyta, kad administraciniame sprendime turi būti nurodyta administracinio sprendimo teisinis ir faktinis pagrindas ar kitos administraciniam sprendimui įtakos turėjusios aplinkybės, o 6 p. nustatyta, kad turi būti nurodyti administracinio sprendimo motyvai. Viešojo administravimo subjektas, priėmęs neigiamas pasekmes sukeltą sprendimą, turi pareigą jį pagrįsti tiek teisiniais, tiek faktiniais argumentais, t. y. nurodyti priežastis, lėmusias neigiamo sprendimo priėmimą (žr. pvz., LVAT 2013-04-22 nutartis administracinėje byloje Nr. A602-658/2013).

Pareiškėjos įsitikinimu, ginčijamas Sprendimas neatitinka VAĮ nuostatų ir teismų praktikoje suformuotų reikalavimų, keliamų individualiems administraciniams aktams, todėl turi

būti panaikintas, o Savivaldybė įpareigotina iš naujo išnagrinėti pareiškėjos paraišką dėl leidimo įrengti išorinę reklamą.

Savivaldybė prašo pareiškėjo skundą atmesti kaip nepagrįstą.

Atsiliepime į skundą nurodė, kad Savivaldybė gavo 2025-01-09 pareiškėjos UAB „(duomenys neskelbtini)“ prašymą gauti leidimą įrengti išorinę reklamą, adresu (duomenys neskelbtini) (reg. Nr. (duomenys neskelbtini)). Kartu su prašymais buvo pateiktos išorinės reklamos įrenginių nuotraukos. Savivaldybės Licencijų, leidimų ir paslaugų skyrius (toliau – Skyrius) 2025-02-05 pareiškėjai elektroniniu paštu (duomenys neskelbtini) išsiuntė laišką, kuriame nurodyta, kad „Išnagrinėjus Jūsų 2025-01-09 paraišką, informuojame, kad per laikotarpį, kada turėjote išduotus leidimus skleisti reklamą adresu (duomenys neskelbtini) savivaldybė gavo informaciją dėl pastato bendraturčių pasikeitusios nuomonės dėl leidimo skleisti reklamą minėtu adresu. Pasikeitus faktinėms aplinkybėms prašome iki 2025-02-12 pateikti pastato (duomenys neskelbtini) bendraturčių daugumos sutikimą (Lietuvos Respublikos reklamos įstatymo 12 straipsnio 1 dalies 4 punktą). Prašymo nagrinėjimo terminas perkeliamas iki minėtos dienos.“

Savivaldybė Sprendimu atsisakė pareiškėjai išduoti leidimą įrengti išorinę reklamą, nurodydama, jog, vadovaujantis Taisyklių 21.2 pp., Aprašo 5.2 pp., Reklamos įstatymo 12 str. 11 d. bei Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p. nuostatomis, numatoma įrengti išorinė reklama neatitinka teisės aktuose nurodytų išorinės reklamos įrengimo reikalavimų.

Pareiškėja, kreipdamasi į Komisiją su skundu, iš esmės nurodo vieną pagrindinį argumentą, neva sudarantį pagrindą panaikinti priimtą sprendimą: „Pareiškėjos įsitikinimu, Sprendimas prieštarauja VAI nuostatomis bei suformuotai LVAT praktikai. Skundžiamame sprendime cituojama keletas teisės aktų, tačiau jų sąsajos su Savivaldybės padaryta išvada, dėl ko neišduodamas leidimas išorinei reklamai, yra neaiškus ir nesuprantamas.“ Savivaldybė su šiuo pareiškėjos teiginiu nesutinka.

Nurodo, kad Išorinės reklamos įrengimo leidimų išdavimą reglamentuoja Reklamos įstatymas, kurio 12 str. 5 d. numato, jog: „Išorinė reklama turi būti įrengiama, vadovaujantis projektavimą, architektūrą, statybą, kultūros paveldo objektų ir kraštovaizdžio apsaugą, teritorijų planavimą, eismo saugumą ir valstybinės kalbos vartojimą reglamentuojančių teisės aktų nuostatomis, Išorinės reklamos įrengimo taisyklėmis, savivaldybės institucijos patvirtintais išorinės reklamos specialiojo teritorijų planavimo dokumentais ir (ar) kompleksinio teritorijų planavimo dokumentais, ir (ar) juose nustatytais išorinės reklamos įrengimo reglamentais, o tuo atveju, kai išorinė reklama įrengiama pagal savivaldybės mero patvirtintą tipinio dydžio ir turinio išorinės reklamos įrengimo projektą, – ir savivaldybės mero patvirtintais tipinio dydžio ir turinio išorinės reklamos įrengimo reikalavimais.“

Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p. inter alia numatyta, kad draudžiama įrengti išorinę reklamą „neturint žemę, statinius ar kitus objektus, ant kurių ji įrengiama, nuosavybės teise ar kitais teisėtais pagrindais valdančio asmens <...> sutikimo“.

Taisyklių 21.2 pp. numato, kad pareiškėjas leidimą išduodančiai institucijai be kitų dokumentų turi pateikti Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p. nurodytus dokumentus, išskyrus atvejus, kai pareiškėjas pats yra žemės, statinių, įrenginių ar kitų objektų, ant kurių įrengiama išorinė reklama, savininkas arba kai žemė, statiniai, įrenginiai ar kiti objektai, ant kurių įrengiama išorinė reklama, priklauso savivaldybei nuosavybės teise ar yra valdomi patikėjimo teise.

Taip pat, Aprašo 5.2 pp. nuostatos numato, kad reklaminės veiklos subjektas (ar jo įgaliotas asmuo), norintis gauti leidimą, turi pateikti dokumentus, patvirtinančius žemės, statinių, įrenginių ar kitų objektų, ant kurių įrengiama išorinė reklama, nuosavybės teise ar kitais teisėtais pagrindais valdančio asmens (toliau – savininkas) sutikimą, išskyrus atvejus, kai pareiškėjas pats yra šių objektų savininkas arba kai žemė, statiniai, įrenginiai ar kiti objektai, ant kurių įrengiama išorinė reklama, priklauso Savivaldybei nuosavybės teise ar yra valdomi patikėjimo teise.

Reklamos įstatymo 12 str. 11 d. numatyta, kad jeigu leidimą turintis reklaminės veiklos subjektas nori gauti naują leidimą, jis leidimą išduodančiai institucijai ne vėliau kaip prieš 20 darbo

dienų iki leidimo galiojimo termino pabaigos turi pateikti dokumentus leidimui išduoti, išskyrus dokumentus, kuriuos reklaminės veiklos subjektas jau yra pateikęs leidimą išduodančiai institucijai turimam leidimui gauti ir juose pateikti duomenys ir (ar) informacija nepasikeitė.

Savivaldybės teigimu, visi aukščiau įvardyti teisės aktai aiškiai ir nedviprasmiškai nurodo, kad tuo atveju, kai prašymą gauti leidimą įrengti išorinę reklamą teikia subjektas, kuriam nuosavybės teise nepriklauso žemės sklypas, statiniai, įrenginiai ar kiti objektai, ant kurių įrengiama išorinė reklama, būtina pateikti nuosavybės teise ar kitais teisėtais pagrindais valdančio asmens sutikimą. Nagrinėjamu atveju, kaip skunde nurodo ir pati Pareiškėja, „UAB „(duomenys neskelbtini)“ yra įmonė, kuri išsinuomotose patalpose, esančiose adresu (duomenys neskelbtini), vykdo viešojo maitinimo paslaugų teikimo veiklą. Tai reiškia, kad pareiškėja nėra pastato ar jame esančių patalpų savininkė.

Taip pat, pagal Nekilnojamojo turto registro centrinio duomenų banko išrašo duomenis matyti, kad pastatas adresu (duomenys neskelbtini) yra daugiabutis gyvenamasis namas su administracinėmis, maitinimo, prekybos, paslaugų patalpomis ir požemine automobilių aikštele. Iš viešų duomenų matyti, jog daugiabutį gyvenamąjį namą valdo daugiabučių namų savininkų bendrija DNSB "(duomenys neskelbtini)". Atitinkamai, tiek 2025-02-05 elektroniniame laiške, tiek skundžiamame sprendime nurodyta, jog, norint gauti leidimą įrengti išorinę reklamą adresu (duomenys neskelbtini), privalu gauti statinio valdytojo sutikimą, t. y. daugumos pastato savininkų sutikimą. Paminėtina, kad ši informacija buvo aiškiai įvardyta 2025-02-05 el. laiške pareiškėjai.

Kaip matyti iš pridedamų pareiškėjos 2025-01-09 pateiktų prašymų Nr. (duomenys neskelbtini) ir Nr. (duomenys neskelbtini) priedų, pastato savininkų sutikimas nebuvo pateiktas. Būtent šiems dokumentams pateikti buvo nustatytas terminas ir pratęstas paraiškos nagrinėjimo terminas.

Paaiškina, kad pati pareiškėja skunde nurodo, jog patalpų, kuriose veiklą vykdo pareiškėja, savininkė yra įmonė UAB „(duomenys neskelbtini)“, tačiau privalu atkreipti dėmesį, kad leidimų įrengti išorinę reklamą prašoma ne patalpose, o ant pastato konstrukcijų. Atitinkamai, patalpų savininkės neprieštaravimas dėl išorinės reklamos įrenginio eksploatavimo, nagrinėjamu atveju, neturi teisinės reikšmės. Taip pat pabrėžia, kad pareiškėja į bylą nėra pateikusi nei UAB „(duomenys neskelbtini)“ neprieštaravimo, nei sutikimo (kaip dalies patalpų savininkės) dėl išorinės reklamos įrengimo, kadangi, kaip numato teisės aktai, privaloma gauti statinių, įrenginių ar kitų objektų, ant kurių įrengiama išorinė reklama, savininko sutikimą. Taip pat 2025-02-05 el. laiške pareiškėjai, tiek atsisakyme išduoti leidimą įrengti išorinę reklamą, pareiškėjos turėto leidimo galiojimo metu buvo gauta informacija dėl pastato bendraturčių pasikeitusios nuomonės dėl leidimo skleisti reklamą minėtu adresu.

Skunde Komisijai pareiškėja nurodo, kad „pareiškėjai yra nesuprantama, kas pasikeitė ar atsitiko, kad šį kartą leidimas įrengti išorinę reklamą nebegalėjo būti išduotas.“ Šis argumentas suponuotų, jog Pareiškėja, neva, visiškai nesuprato kokios priežastys lėmė atsisakymą išduoti leidimą įrengti išorinę reklamą ginčo adresu, tačiau pastebėtina, kad pareiškėja skunde taip pat nurodo ir tai, kad „iš Savivaldybės sprendimo yra neaišku, kaip / koku būdu, koku pagrindu kelių gyventojų nepritarimai, galėjo turėti įtakos atsisakymui išduoti leidimą.“ Iš šių argumentų matyti, kad pareiškėja suprato, kokios aplinkybės visgi yra pasikeitusios, ir kad, siekiant toliau skleisti išorinę reklamą, yra reikalingas būtent daugumos gyventojų pritarimas. Pareiškėjai 2025-02-05 elektroniniame laiške buvo aiškiai ir nedviprasmiškai nurodyta, jog privalu pateikti „pastato (duomenys neskelbtini) bendraturčių daugumos sutikimą“, o tai paneigia skunde nurodomą argumentą, jog „iš Savivaldybės sprendimo yra neaišku, kieno konkrečiai sutikimą pareiškėja turėjo pateikti – UAB „(duomenys neskelbtini)“, visų 100% namo gyventojų, daugiabučio namo savininkų bendrijos (tokia yra įsteigta).“

Savivaldybės teigimu, aukščiau nurodyti argumentai ir teisės aktai paneigia pareiškėjos skunde įvardytus argumentus, kad iš sprendimo nėra aišku, kieno konkrečiai sutikimą pareiškėja turėjo pateikti – UAB „(duomenys neskelbtini)“, visų 100% namo gyventojų, daugiabučio namo savininkų bendrijos (tokia yra įsteigta), bei, kad „pareiškėja yra patalpų, <...> nuomininkė ir jas

nuomojasi iš susijusios įmonės UAB „(duomenys neskelbtini)“, kuri yra patalpų savininkė ir dėl išorinės reklamos, kuri turi būti įrengiama ant jos patalpų (restorano) sienos, niekada neprieštaravo“. Pabrėžia, kad byloje pateikti duomenys patvirtina, kad pareiškėja raštu buvo informuota apie konkrečius veiksmus, kurių privalėjo imtis, siekdama ir toliau skleisti išorinę reklamą, įrengtą ant ginčo pastato. Taip pat paminėtina tai, kad UAB „(duomenys neskelbtini)“ tariamas neprieštaravimas dėl išorinės reklamos sklaidos įrenginio įrengimo nei byloje, nei su prašymu išduoti leidimą įrengti išorinę reklamą nebuvo pateiktas ir tai, kad tokio neprieštaravimo nepakaktų, vadovaujantis Reklamos įstatymo, Taisyklių ir Aprašo nuostatomis.

LVAT praktikoje nuosekliai laikomasi pozicijos, jog VAĮ nėra nustatyta, keliuose rašytiniuose dokumentuose turi būti išdėstytas individualaus administracinio akto pagrindimas (jo turinys) ir pats sprendimas dėl nustatytų ar suteiktų teisių, t. y. nereikalaujama, kad individualus administracinis aktas būtų surašytas vientisame dokumente (2011-06-27 išplėstinės teisėjų kolegijos sprendimas byloje Nr. A556-336/2011). Kaip pažymėta administracinėje byloje Nr. A822-800/2013, neretai susiklosto tokios faktinės situacijos, kai individualus administracinis aktas būna atitinkamo prieš tai atlikto darbo įteisinimas, kuriame formuluojamos visuomeninių – teisiųjų santykių dalyviams konkrečios teisės bei pareigos, sukeliančios teisinius padarinius. Toks dokumentas jau įgyja teisinę galią ir gali būti skundžiamas Administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka, bet iki tokio akto priėmimo atliktas darbas, gauta informacija, įforminta bet kokios formos dokumente (ataskaitoje, patikrinime, išvadoje ir kt.), atspindintys individualiam administraciniam aktui priimti reikalingus duomenis, paprastai neskundžiama Administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka. Tai tik ištaka, tarnaujanti individualiam administraciniam aktui priimti (šiais aspektais žr., pavyzdžiui, LVAT 2013-06-13 nutartį administracinėje byloje Nr. A822-800/2013; 2012-09-27 nutartį administracinėje byloje Nr. A662-2003/2012).

Savivaldybės nuomone, skunde Komisijai bandomas įrodinėti skundžiamo sprendimo tariamas neaiškumas ir tariamas prieštaravimas VAĮ 10 str. nuostatomis yra tik pareiškėjos pasirinkta gynybinė pozicija, suprantant, kad daugiabučio gyvenamojo namo bendraturčiai prieštarauja reklamos sklaidimui ant daugiabučio gyvenamojo namo sienos įrengto reklaminio įrenginio. Pabrėžia, kad pareiškėja, gavusi skundžiamą sprendimą raštu nesikreipė į Skyrių su prašymu paaiškinti, kokių būtent veiksmy privalo imtis, nemandė aiškintis situacijos. Taip pat, į bylą nėra pateikti duomenys, kad pareiškėja būtų mėginusi gauti pastato adresu (duomenys neskelbtini), daugumos savininkų sutikimus skleisti išorinę reklamą. Atitinkamai teigtina, kad pareiškėja nesiėmė visų priemonių išsamiai išsiaiškinti kilusius klausimus, ko pasėkoje galima teigti, kad jų tiesiog nekilo, o ginčijamas Sprendimas pareiškėjai buvo aiškus. Tai paaiškintų ir nenuoseklius skundo argumentus, kaip tai aprašyta aukščiau.

Analizuodamas VAĮ 10 str. įtvirtintus individualaus administracinio akto turiniui keliamus reikalavimus, LVAT nuolat akcentuoja iš šio straipsnio kylančius motyvuotumo ir aiškumo imperatyvus. Motyvavimo pareigos turinys LVAT praktikoje, visų pirma, siejamas su teisėtumo principo suponuojamų reikalavimų laikymusi. Aiškindamas VAĮ 8 str. (pagal iki 2020-11-01 galiojusią redakciją 8 VAĮ str. atitinka šiai dienai galiojančią VAĮ 10 str., todėl ta pati LVAT praktika turi būti taikoma ir aiškinant VAĮ 10 str. nuostatas), LVAT yra pažymėjęs, kad individualiame administraciniame akte turi būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi priimdamas administracinį aktą; motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Ši teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų, kad jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės normų reikalavimus (žr., pvz., LVAT 2011-06-27 išplėstinės teisėjų kolegijos sprendimą administracinėje byloje Nr. A556-336/2011; 2014-03-25 išplėstinės teisėjų kolegijos nutartį administracinėje byloje Nr. A756-997/2014, 2017-11-22 nutartį administracinėje byloje Nr. A2387-575/2017 ir kt.). Individualūs administraciniai sprendimai negali būti grindžiami spėjimais ar įtarimais, asmeninėmis simpatijomis ar antipatijomis (žr., pvz., LVAT 2014-11-17 nutartį administracinėje byloje Nr. A858-2430/2014, 2017-11-22 nutartį administracinėje byloje Nr.

A2387-575/2017 ir kt.), o turi būti pagrįsti teisės normomis. Visiškai nesilaikant minėtų nuostatų ar tai darant tik iš dalies, paprastai kyla pagrįsta abejonė dėl tokio administracinio akto teisėtumo bei pagrįstumo (žr., pvz., LVAT 2014-12-18 sprendimą administracinėje byloje Nr. A822-1440/2014, 2018-04-18 sprendimą administracinėje byloje Nr. A871-525/2018 ir kt.).

Nurodo, kad individualiais administraciniais aktais, kuriuos priima viešojo administravimo subjektai, yra sprendžiami klausimai dėl skirtingo pobūdžio teisinių santykių, kuriuos reguliuoja specialios teisės normos, skirtos tik šiems teisiniams santykiams reglamentuoti. Tai lemia, kad ir skirtinguose teisiniuose santykiuose priimamų individualių administracinių aktų turinys gali būti skirtingas (pagal apimtį, struktūrą ir pan.), nes gali būti sąlygotas tų specialiųjų teisės normų reikalavimų, kurios reglamentuoja atitinkamus teisinius santykius. Kiekvienu konkrečiu atveju vertinant individualaus administracinio akto teisėtumą VAĮ 8 straipsnio taikymo aspektu, turi būti atsižvelgiama ir į tuos teisės aktus, kurie reguliuoja konkretų teisinį santykį, t. y. turi būti įvertinama, kokie ir kokia apimtimi yra teisiškai reikšmingi faktai bei kokios konkrečios materialinės teisės normos asmeniui gali sudaryti atitinkamas prielaidas bei sąlygas, kad būtų sukurtos, panaikintos ar pakeistos asmens subjektinės teisės tam tikruose teisiniuose santykiuose (žr., pvz., LVAT 2010-10-04 nutartį administracinėje byloje Nr. A438-1116/2010, 2018-04-18 sprendimą administracinėje byloje Nr. A871-525/2018 ir kt.). VAĮ 8 str. 1 d. iš esmės yra siekiama užtikrinti, kad asmeniui, dėl kurio yra priimtas individualus administracinis aktas, būtų žinomi šio akto priėmimo teisinis bei faktinis pagrindai, taip pat motyvai. Todėl, kai nėra pagrindo individualų administracinių aktų pripažinti visiškai nemotyvuotu, kiekvienu konkrečiu atveju, sprendamas dėl tokio akto atitikties pastarosios įstatymo nuostatos reikalavimams, teismas privalo ad hoc (liet. tik šiuo atveju) įvertinti, ar nustatyti turinio (teisinio ir faktinio pagrindimo, motyvacijos) trūkumai yra esminiai, sukliudę šio individualaus administracinio akto adresatams suprasti visuomeninių santykių esmę ir turinį, identifikuoti jų teisių, pareigų bei teisėtų interesų pasikeitimą, šio pasikeitimo pagrindus ir apimtį, tinkamai įgyvendinti šiuo aktu suteiktas teises ar (ir) įvykdyti nustatytas pareigas bei įstatymų nustatyta tvarka efektyviai realizuoti teisę į (galbūt) pažeistų teisių ir teisėtų interesų gynybą. Šis vertinimas turi būti atliekamas individualaus administracinio akto adresato požiūriu, t. y. būtent to, kuris turi teisę žinoti ir suprasti, dėl kokios priežasties ir kuo remiantis priimtas konkretus sprendimas, be kita ko, atsižvelgiant ir į pastarajam asmeniui žinomas aplinkybes, lėmusias minėtą sprendimą (žr. pvz., LVAT išplėstinės teisėjų kolegijos 2017-09-14 nutartį administracinėje byloje Nr. eA709-415/2017; 2011-06-27 sprendimą administracinėje byloje Nr. A556-336/2011, 2018-04-18 sprendimą administracinėje byloje Nr. A871-525/2018 ir kt.).

Savivaldybės teigimu, vertinant visus aukščiau išdėstytus teisės aktus ir argumentus, darytina pagrįsta išvada, jog pareiškėja buvo aiškiai ir nedviprasmiškai informuota apie papildomus dokumentus, kuriuos reikia pateikti pareiškėjai, norint skleisti išorinę reklamą, informuota apie gautus nusiskundimus, skundžiamas sprendimas pagrįstas tiek faktiniais, tiek teisiniais argumentais. Tad šio sprendimo naikinti nėra nei teisinių, nei faktinių pagrindų. Be kita ko, leidimo neišdavimo teisinis pagrindas yra aiškiai ir nedviprasmiškai numatytas tiek Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p., tiek 2025-02-05 el. laiške, tiek, galiausiai, aiškiai nurodytas ir Sprendime.

Skundas tenkintinas.

Byloje ginčas kilo dėl Savivaldybės Sprendimo teisėtumo ir pagrįstumo.

Iš bylos duomenų nustatyta, kad pagal Nekilnojamojo turto registro centrinės duomenų bazės išrašo duomenis, žemės sklypas, esantis (duomenys neskelbtini), valstybinės žemės patikėjimo teise priklauso Kauno miesto savivaldybei.

Savivaldybė 2024-12-24 elektroniniu laišku informavo pareiškėją, kad 2020-02-14 buvo išduotas Leidimas įrengti išorinę reklamą Nr. (duomenys neskelbtini). Leidimo galiojimas baigėsi 2025-02-13, reklamos adresas (duomenys neskelbtini). Nurodė, kad jei norima gauti naują leidimą, tai ne anksčiau kaip 40 dienų ir ne vėliau kaip prieš 20 darbo dienų iki leidimo termino pabaigos

reikia pateikti: Paraišką, objekto, ant kurio įrengta reklama, esamo padėties spalvota nuotrauka, taip pat dokumentus nurodytus Apraše. Tokiu pačiu laišku informavo pareiškėją apie Leidimą įrengti išorinę reklamą Nr. (duomenys neskelbtini).

Pareiškėja dėl šių dviejų Leidimų įrengti išorinę reklamą 2025-01-09 pateikė Savivaldybei dvi paraiškas gauti leidimą įrengti išorinę reklamą (reg. Nr. (duomenys neskelbtini) ir (duomenys neskelbtini)), adresu (duomenys neskelbtini). Prie paraiškų buvo pridėtos spalvotos nuotraukos objektų, ant kurių įrengta išorinė reklama.

Savivaldybė 2025-02-05 elektroniniu laišku informavo pareiškėją, kad išnagrinėjo pareiškėjos pateiktas 2025-01-09 paraiškas, ir informavo, kad per tą laikotarpį, kai pareiškėja turėjo leidimus skleisti reklamą adresu (duomenys neskelbtini), buvo gauta informacija dėl pastato bendraturčių nuomonės pasikeitimo dėl leidimo skleisti reklamą minėtu adresu. Prašė pateikti iki 2025-02-12 pastato bendraturčių daugumos sutikimą.

Savivaldybė pareiškėjai 2025-02-17 atsakė ginčijamu Sprendimu, kuriuo informavo, kad išnagrinėjo pareiškėjos prašymą ir nusprendė, kad leidimas įrengti išorinę reklamą pareiškėjai nebus išduotas dėl šių priežasčių: Taisyklių 21.2 pp. numato, kad pareiškėjas leidimą išduodančiai institucijai be kitų dokumentų turi pateikti Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p. nurodytus dokumentus, išskyrus atvejus, kai pareiškėjas pats yra žemės, statinių, įrenginių ar kitų objektų, ant kurių įrengiama išorinė reklama, savininkas arba kai žemė, statiniai, įrenginiai ar kiti objektai, ant kurių įrengiama išorinė reklama, priklauso savivaldybei nuosavybės teise ar yra valdomi patikėjimo teise; Aprašo 5.2 pp. nuostatos numato, kad reklaminės veiklos subjektas (ar jo įgaliotas asmuo), norintis gauti leidimą, turi pateikti dokumentus, patvirtinančius žemės, statinių, įrenginių ar kitų objektų, ant kurių įrengiama išorinė reklama, nuosavybės teise ar kitais teisėtais pagrindais valdančio asmens (toliau – savininkas) sutikimą, išskyrus atvejus, kai pareiškėjas pats yra šių objektų savininkas arba kai žemė, statiniai, įrenginiai ar kiti objektai, ant kurių įrengiama išorinė reklama, priklauso Savivaldybei nuosavybės teise ar yra valdomi patikėjimo teise.

Savivaldybė yra gavusi el. laiškus 2021 ir 2024 metais rašytinių nepritarimų iš namo (duomenys neskelbtini) gyventojų dėl tariamai be jų sutikimų įrengtos išorinės reklamos ant minėto pastato. Savivaldybė nusprendė leidimo neišduoti, nes numatoma įrengti išorinė reklama, jos nuomone, neatitiko teisės aktuose ir įstatymuose nustatytų išorinės reklamos įrengimo reikalavimų.

Ginčo teisinius santykius reglamentuoja Reklamos įstatymas, Taisyklės, Aprašas, VAĮ.

Reklamos įstatymo 12 str. 9 d. nustatyta, kad reklaminės veiklos subjektas, norėdamas gauti leidimą, jį išduodančiai institucijai pateikia paraišką išduoti leidimą, Išorinės reklamos įrengimo taisyklėse nustatyto turinio išorinės reklamos įrengimo projektą ir kitus šiose taisyklėse nustatytus leidimui išduoti reikalingus dokumentus (toliau kartu – dokumentai leidimui išduoti).

Taisyklių 31 p. nustatyta, kad likus ne mažiau kaip 20 darbo dienų iki leidimo galiojimo termino pabaigos, reklaminės veiklos subjektas, norintis gauti naują leidimą, leidimą išduodančiai institucijai Taisyklėse nustatyta tvarka turi pateikti paraišką, kurioje nurodomas turimo leidimo numeris, jo išdavimo data, ir Taisyklių 21 p. nurodytus dokumentus, kurie pateikiami tik tuo atveju, jei pasikeitė turimam leidimui gauti pateikti dokumentai ir (ar) juose nurodyti duomenys ir (ar) informacija. Leidimas šiame Taisyklių punkte nurodytu atveju išduodamas Taisyklėse nustatyta tvarka ir terminais.

Reklaminės veiklos subjektas (ar jo įgaliotas asmuo), norintis gauti leidimą (toliau – pareiškėjas), savivaldybės administracijai per atstumą, elektroninėmis priemonėmis, elektroninėmis priemonėmis per Paslaugų ir gaminių kontaktinį centrą ar tiesiogiai turi pateikti Aprašo 5.1-5.6 pp. nurodytus dokumentus (Aprašo 5 p.). Jei pareiškėjo pateikti dokumentai ir informacija atitinka Aprašo 5 p. reikalavimus, skyrius ne vėliau kaip per 10 darbo dienų nuo paraiškos ir kitų dokumentų gavimo dienos: jeigu projektas atitinka Aprašo 11.1 pp. nustatytus reikalavimus, pritaria leidimo išdavimui paraiškoje nurodytam laikotarpiui ir projektą registruoja projektų registre; jeigu projektas neatitinka Aprašo 11.1 pp. nustatytų reikalavimų, Savivaldybės administracijos vardu parengia ir pateikia (raštu ar el. paštu) pareiškėjui motyvuotą atsakymą dėl leidimo išdavimo procedūros nutraukimo (Aprašo 11 p., 11.3-11.4 pp.).

Aprašo 17 p. numatyta, kad, jeigu pasibaigus leidimo galiojimo terminui reklaminės veiklos subjektas nori gauti naują leidimą, jis Asmenų aptarnavimo poskyriui ne anksčiau nei prieš 40 darbo dienų ir ne vėliau kaip prieš 20 darbo dienų iki leidimo galiojimo termino pabaigos Apraše nustatyta tvarka turi pateikti: paraišką, kurioje nurodoma Aprašo 5.1 pp. nurodyta informacija, taip pat turimo leidimo numeris ir išdavimo data; Aprašo 5.2, 5.4, 5.41, 5.5, 5.6 pp. nurodytus dokumentus, išskyrus atvejus, kai jie jau buvo pateikti turimam leidimui gauti, išskyrus atvejus, kai jie jau buvo pateikti turimam leidimui gauti; objekto, ant kurio įrengta reklama, esamos padėties spalvotą nuotrauką, perkeltą ant A4 formato popieriaus lapo (po nuotrauka turi būti parašytas leidimo turėtojas, išorinės reklamos adresas ir palikta vieta spaudui).

Atsakovė atsiliepime motyvavo, kad reklama numatyta įrengti ant bendro naudojimo statinio konstrukcijos, o ne patalpose, todėl, remiantis minėtais teisės aktais, pareiškėja privalėjo pateikti statinio valdytojo sutikimą, t. y. daugumos pastato savininkų sutikimą. Kadangi pareiškėja nėra pastato ar reklamos vietos savininkė, ji turėjo gauti sutikimą iš savininkų ar kitais pagrindais statinį valdančių asmenų. Atsakovė papildomai paaiškino, kad pagal Registrų centro duomenis pastatui priklauso daugiabučio namo savininkų bendrija (toliau – DNSB) "(duomenys neskelbtini)".

Vertinant ginčo teisinius ir faktinius aspektus, pažymėtina, kad UAB „(duomenys neskelbtini)“ valdo restoraną „(duomenys neskelbtini)“ pastate, esančiame (duomenys neskelbtini), ir jau 15 metų toje pačioje vietoje vykdo veiklą, dėl kurios anksčiau ne kartą buvo išduodami leidimai išorinei reklamai įrengti. 2025-01-09 pareiškėja pateikė Savivaldybei prašymą gauti leidimą įrengti reklamą. 2025-02-05 elektroniniame laiške Savivaldybė nurodė, kad per laikotarpį nuo ankstesnių leidimų išdavimo gauta informacija apie pastato bendraturčių pasikeitusią nuomonę ir reikalavo iki 2025-02-12 pateikti daugumos pastato savininkų sutikimą.

Pareiškėja nesutinka su ginčijamu Sprendimu ir nurodo, kad pateiktame rašte nėra pakankamai aiškiai ir konkrečiai nurodyta, kieno sutikimą ji turėjo pateikti: ar patalpų nuomotojo UAB "(duomenys neskelbtini)", ar 100 proc. visų gyventojų, ar DNSB.

Iš minėto elektroninio laiško ir 2025-02-17 sprendimo turinio matyti, kad leidimas nebuvo išduotas dėl kai kurių gyventojų nepritarimo, remiantis Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p. bei 11 d., kurioje numatyta, kad leidimas neišduodamas, kai nėra turto savininko ar valdytojo sutikimo. Vis dėlto Reklamos įstatyme ir poįstatyminiuose aktuose aiškiai neapibrėžta, kokia forma ir apimtimi turėtų būti gautas „pastato savininkų sutikimas“, kai reklama įrengiama ant bendro naudojimo objekto.

Komisija atkreipia dėmesį, kad atsakovė nenurodė konkretaus teisinio subjekto, kurio sutikimą pareiškėja turėjo pateikti – bendrijos, visų gyventojų, daugumos gyventojų, dalies patalpų savininko, bei kokia forma tas sutikimas / sutikimai turėjo būti pateikti (protokolas, raštas ir pan.). LVAT suformuotoje praktikoje akcentuota, kad sprendimas atmesti prašymą turi būti pakankamai motyvuotas, aiškus ir suteikiantis galimybę pareiškėjai suprasti, kaip trūkstumus dokumentus pateikti (LVAT 2020-04-22 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-1273-525/2020).

Kaip yra išaiškinęs LVAT, administracinis sprendimas, kuriuo atsisakoma išduoti leidimą, turi būti pakankamai motyvuotas, pagrįstas objektyviais duomenimis ir aiškiai nurodyti, kokių konkrečių dokumentų trūksta (žr. LVAT 2022-04-20 nutartis adm. byloje Nr. eA-552-502/2022; 2023-09-12 nutartis adm. byloje Nr. eA-1382-525/2023).

Šiuo atveju Savivaldybės Sprendime nenurodyta, kiek ir kokių asmenų (procentine išraiška ar pagal kvadratūrą) sutikimas yra būtinas, nepaaiškinta, kodėl laikoma, kad reklama daro poveikį visiems pastato gyventojams, ir nenurodytas objektyvus pagrindas atmesti paraišką, remiantis tik kelių neįvardytų gyventojų nuomone. Tai vertintina kaip sprendimo motyvavimo trūkumas pagal VAĮ 10 str. 5 d.

Taip pat pažymėtina, kad atsakovė nesiėmė aktyvių veiksmų bendradarbiauti su pareiškėja ir nesuteikė jai realios galimybės pašalinti trūkumus (VAĮ 3 str. 8 d., 10 str. 4 d.).

2025-02-05 el. laiškas liudija, kad pati Savivaldybė pripažįsta anksčiau buvusias kitokias faktines aplinkybes ir leidimus, o Sprendimą grindžia būtent subjektyvios nuomonės „pasikeitimu“.

Pareiškėja teisėtai tikėjosi, kad bus taikomas toks pats požiūris kaip ankstesniais atvejais, kai analogiškais aplinkybėmis leidimai būdavo išduodami. Atsakovė nepateikė argumentų, ku skiriasi ankstesnės situacijos nuo nagrinėjamos.

Atsakovė, cituodama LVAT praktiką dėl pozicijos, jog VAĮ nėra nustatyta, keliuose rašytiniuose dokumentuose turi būti išdėstytas individualaus administracinio akto pagrindimas (jo turinys) ir pats sprendimas dėl nustatytų ar suteiktų teisių, t. y. nereikalaujama, kad individualus administracinis aktas būtų surašytas vientisame dokumente (2011-06-27 išplėstinės teisėjų kolegijos sprendimas byloje Nr. A556-336/2011), teigia, jog ir 2025-02-05 elektroniniame laiške pareiškėjai, ir Sprendime neišduoti leidimo įrengti išorinę reklamą, pareiškėjos turėto leidimo galiojimo metu buvo gauta informacija dėl pastato bendraturčių pasikeitusios nuomonės dėl leidimo skleisti reklamą minėtu adresu bei dėl namo valdytojų sutikimų.

Šiuo atveju Komisija sprendžia, kad, skiriant pareiškėjai itin trumpą laikotarpį (7 kalendorines dienas), neįvertinta objektyvi galimybė surinkti gyventojų daugumos sutikimą. Nenurodyta, kada ir kokia forma gyventojų nuomonė pasikeitė, nepateikta nei dokumentų, nei skundų, kurių pagrindu pasikeitusios faktinės aplinkybės buvo konstatuotos. Be kita ko, byloje pateiktas 2021 metų ir 2024 metų sausio mėnesi susirašinėjimo su DNSB “(duomenys neskelbtini)” ir pavieniais gyventojais nelaikytina aktualiu, pakankamu ir teisiškai tinkamu įrodymu 2025 metais sprendžiant dėl sutikimo išduoti leidimą išorinei reklamai skleisti. Pagal Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p. reikalingas rašytinis pastato savininkų (bendraturčių) sutikimas, t. y. rašytinis sutikimas su aiškiai išreikšta valia, turi būti pasirašytas asmenų, kurie turi nuosavybės teisę į bendrojo naudojimo objektą, o ne abstrakčiai įvardinta “bendrija” ar “gyventojai” ir nepritarimas turi būti galiojantis aktualiu momentu, t. y., kai svarstomas naujas prašymas. Elektroniniai laiškai ar skundai nėra tolygu sutikimui ar teisėtai pareikštam nepritarimui. Be kita ko, 2021 ir 2024 metų gyventojų ar bendrijos tariama pozicija neturi prejudicinės galios 2025 metais pateiktam prašymo išduoti reklamai leidimą nagrinėjimui, nes per tą laiką galėjo pasikeisti bendraturčiai, pačių gyventojų nuomonė. Net jeigu nuomonė išliko tokia pati, atsakovė turėtų ją patikrinti iš naujo, pavyzdžiui, paprašyti naujo sutikimo arba naujo nepritarimo 2025 metų data. 2021 metų susirašinėjimas gali būti papildomas informacinis šaltinis, bet nepakankamas kaip oficialus nepritarimo įrodymas 2025 metais. Savivaldybė ginčijamame Sprendime nepagrindė, kodėl priimdama neigiamą sprendimą vertino kaip reikšmingus 2021 metų savininkų pasisakymus elektroniniame laiške, t. y. rėmėsi senais, neaktualiais ir abstrakčiais pasisakymais, ir nepateikė naujų dokumentų ar savininkų pozicijos išreikšta tinkama forma. 2024 metų sausį gautas laiškas taip pat negali būti laikomas aktualiu ir teisiškai pakankamu nepritarimo įrodymu 2025 metų prašymo kontekste, nes laiškas gautas daugiau kaip prieš metus iki Sprendimo. Viešojo administravimo įstatymo 8 str. 1 d. ir LVAT praktika įpareigoja sprendimus grįsti aktualiais, išsamiais, objektyviais duomenimis. Laiškas nėra nei formaliai pateiktas nepritarimas pagal Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p., nei identifikuotų savininkų pasirašytas dokumentas. Manytina, kad atsakovė negali pasyviai remtis senais pareiškimais, jei jie nesuteikia pagrindo vienareikšmiškai atmesti leidimo išdavimo.

Komisija pažymi, kad Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p. nustato aiškų reikalavimą dėl rašytinio pastato savininkų (bendraturčių) sutikimo, jei reklama įrengiama ant jų valdomo turto. Tačiau šis įstatymo punktas negali būti aiškinamas kaip reikalaujantis gyventojų nepritarimo, taip pat nenumato galimybės atsisakyti išduoti leidimą remiantis neformaliais, neidentifikuotais ir senais gyventojų pasisakymais, kurie nebuvo gauti kaip tinkamai informinti sutikimo ar nesutikimo dokumentai. Byloje pateikti 2021 ir 2024 m. elektroniniai susirašinėjimai nėra pasirašyti identifikuotų bendraturčių, neturi jokios informacijos apie jų teisę į nuosavybę ar atstovavimą daugumai, nėra susiję su 2025 metų pareiškėjos prašymu, t. y. neturi aktualios reikšmės dėl leidimo išdavimo.

Sprendimas atmesti pareiškėjo prašymą neišduodant leidimo grindžiamas neaktualiais, teisiškai nepakankamais ir neįformintais įrodymais; ginčijamas Sprendimas laikytinas nemotyvuotu ir neatitinkančiu viešojo administravimo principų, įtvirtintų VAĮ 3 ir 10 str.;

Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p. reikalavimai turi būti taikomi proporcingai, atsižvelgiant į objektyvią situaciją, faktų aktualumą ir administravimo subjektų pareigą veikti aktyviai.

Dėl termino sutikimams pateikti pagrįstumo, Komisija taip pat pažymi, kad Savivaldybė 2025-02-05 elektroniniu laišku pareiškėjui nustatė terminą iki 2025-02-12 (imtinai) pateikti pastato bendraturčių sutikimus. Tokiu būdu pareiškėjui realiai buvo suteiktos 7 kalendorinės dienos dokumentams surinkti. Įvertinus tai, kad reikalaujami dokumentai (bendraturčių sutikimai) susiję su trečiųjų asmenų valia ir gali reikalauti tiek jų identifikavimo, tiek kontaktavimo, informavimo bei dokumentų įforminimo, tokios trukmės terminas laikytinas neproporcingai trumpu.

Savivaldybė atsisakymą išduoti leidimą išorinei reklamai grindė Taisyklių 21.2 pp., kuris numato, kad pareiškėjas leidimą išduodančiai institucijai be kitų dokumentų turi pateikti Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p. nurodytus dokumentus, Aprašo 5.2 pp., kurio nuostatos numato, kad reklaminės veiklos subjektas (ar jo įgaliotas asmuo), norintis gauti leidimą, turi pateikti dokumentus, patvirtinančius žemės, statinių, įrenginių ar kitų objektų, ant kurių įrengiama išorinė reklama, nuosavybės teise ar kitais teisėtais pagrindais valdančio asmens (toliau – savininkas) sutikimą, išskyrus atvejus, kai pareiškėjas pats yra šių objektų savininkas arba kai žemė, statiniai, įrenginiai ar kiti objektai, ant kurių įrengiama išorinė reklama, priklauso Savivaldybei nuosavybės teise ar yra valdomi patikėjimo teise.

Komisijai atsakovės pateiktame atsiliepime į pareiškėjo skundą, atsakovė išplėtė ginčijamo Sprendimo faktinį ir teisinį pagrindą, nurodė naujus argumentus ir motyvus dėl atsisakymo išduoti leidimą išorinei reklamai.

Individualaus administracinio akto motyvų nenurodymas pačiame akte ir jų papildymas ginčą nagrinėjant teisme iš principo nėra toleruotini, kadangi kliudo suinteresuotam asmeniui pasirinkti būdus bei priemones dėl savo teisių ar interesų gynimo, o galbūt apskritai sutikti ir pripažinti pagrįstu viešojo administravimo sistemos subjekto neigiamą atsakymą. Atitinkamos kliūtys sudaromos ir teismui, nagrinėjančiam skundus dėl individualių teisės aktų panaikinimo, nes teisiniai ir faktiniai pagrindai yra plečiami, sudaromos prielaidos vis naujų pagrindų teikimui. Taip išplečiamos ir bylos nagrinėjimo ribos, kurias ne visada pavyksta vėliau apibrėžti, kas neretai sąlygoja nepakankamai išsamaus, objektyvaus ir neteisingo sprendimo priėmimą, o viešojo administravimo sistemos subjektams sudaromos prielaidos piktnaudžiauti savo teisėmis bei pareigomis (žr., pvz., LVAT 2013-04-24 nutartį administracinėje byloje Nr. A556-714/2013; 2023-12-20 sprendimą administracinėje byloje Nr. A-964-602/2023).

LVAT praktikoje konstatuota, jog skundžiamo individualaus akto priėmimo motyvų nurodymas teismo proceso metu (jei jie nėra nurodyti priimtame akte) negali būti vertinamas ir neturi įtakos nemotyvuoto akto teisėtumo ir pagrįstumo vertinimui, nes Viešojo administravimo įstatymo VAĮ 10 str. reikalavimai turi būti išpildyti priimant individualų administracinį aktą (LVAT 2021-12-15 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-3014-968/2021, 2016-12-22 sprendimas administracinėje byloje Nr. A2074-146/2016, 2019-07-17 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-696-502/2019). Šie teismo aiškinimai taikytini ir administracinę bylą nagrinėjant Komisijoje.

Remiantis nurodytu LVAT išaiškinimu akivaizdu, kad Komisijai pateiktas atsiliepimas į skundą, kuriame detaliau išdėstoma ginčijamo akto teisinė argumentacija ir nurodomi priėmimo teisiniai pagrindai, nekeičia jo teisinio vertinimo, kad sprendimo turinys yra nepagrįstas aiškiais faktinėmis aplinkybėmis ir teisės normomis.

LVAT praktikoje laikomasi pozicijos, kad būtent skundžiamame akte motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Akte turėtų būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi priimdamas administracinį aktą. Ši teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų reikalavimų, kad jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės normų reikalavimus (LVAT 2008-06-12 nutartis administracinėje byloje Nr. A756-700-08).

Reikalavimas, kad individualus administracinis aktas būtų adekvatus, aiškus, apima ir šio akto priėmimo pagrindimą proporcingumo principo požiūriu. Administracinių teismų praktikoje laikomasi nuostatos, kad administraciniai aktai, kuriais sprendžiami asmens teisių ir pareigų klausimai, visais atvejais turi būti ne tik pagrįsti įstatymais, bet asmeniui taikomi jo teisių apribojimai turi atitikti siekiamus teisėtus ir visuotinai svarbius tikslus, taikomos priemonės turi būti proporcingos pagrįstiems administravimo tikslams, jos neturi varžyti asmens akivaizdžiai labiau, negu reikia šiems tikslams pasiekti (žr., pvz., LVAT 2009-10-22 sprendimą administracinėje byloje Nr. A822-1226/2009).

Komisija pažymi, kad individualaus administracinio akto motyvų, aiškių motyvų nenurodymas pačiame akte, jų papildymas ginčą nagrinėjant Komisijoje iš principo netoleruotini, kadangi kliudo suinteresuotam asmeniui pasirinkti būdus bei priemones dėl savo teisių ar interesų gynimo.

Remiantis VAI 3 str. 2 p. (proporcingumo principu), administracinė procedūra turi būti vykdoma taip, kad asmeniui būtų realiai sudarytos sąlygos įgyvendinti savo teises, tame tarpe – teisę tinkamai pateikti reikalingus dokumentus. Be to, viešojo administravimo subjektas turi aktyviai padėti asmeniui, jei kyla kliūčių (VAI 3 str. 6 p. – bendradarbiavimo principas).

Todėl atsakovės sprendimas prieštarauja ir gero administravimo, proporcingumo, ir bendradarbiavimo principams.

Remiantis LVAT suformuota praktika, individualus administracinis aktas, kuris nepagrindžia atsisakymo išduoti leidimą konkrečiais teisės aktais ir faktais, laikytinas neteisėtu (žr. pvz., LVAT 2019-10-02 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-503-556/2019). Šiame kontekste paminėtina, kad LVAT praktikoje laikomasi pozicijos, jog administracinis teismas (šiuo atveju – Komisija) spręsdamas administracinius ginčus, neturi pareigos už viešojo administravimo sistemos subjektą parinkti teisinį kvalifikavimą, ir po to pats tą teisinį kvalifikavimą vertinti (LVAT 2016-08-02 nutartis administracinėje byloje Nr. A-2617-575/2016). Pagal Lietuvos Respublikos teismų įstatymo 31 str. 3 d., Komisija, kaip ir kitos institucijos, yra saistoma pareigos atsižvelgti į LVAT sprendimuose ir nutartyse, esančius įstatymų ir kitų teisės aktų taikymo išaiškinimus. Remiantis nurodytomis aplinkybėmis, daroma išvada, kad atsakovės tiek 2025-02-05 elektroniniame laiške, tiek Sprendime ir atsiliepime pateikti argumentai, jog pareiškėja buvo aiškiai ir nedviprasmiškai informuota apie papildomus dokumentus, kuriuos reikia pateikti pareiškėjai, norint skleisti išorinę reklamą, informuota apie gautus nusiskundimus, kad leidimo neišdavimo teisinis pagrindas yra aiškiai ir nedviprasmiškai pateiktas, remiantis Reklamos įstatymo 12 str. 1 d. 4 p., yra nepagrįstas atlikto vertinimo argumentais ir įrodymais.

Atsakovė, priimdama skundžiamą Sprendimą, pažeidė gero viešo administravimo, atsakingo valdymo, išsamumo principus. Remiantis tuo, darytina išvada, kad Sprendimo trūkumai nagrinėjamos bylos kontekste yra esminiai, todėl Komisija priima sprendimą tenkinti pareiškėjos skundo reikalavimą ir panaikinti Sprendimą, kaip neteisėtą. Atsižvelgiant į tai, kad Sprendimas yra neteisėtas ir nepagrįstas, todėl pareiškėjos išvestinis reikalavimas taip pat tenkintinas ir atsakovė įpareigojama iš naujo išnagrinėti ir priimti teisės aktų reikalavimus atitinkantį sprendimą.

Sprendimas, kuriuo panaikintas viešojo administravimo subjekto priimtas aktas dėl to, jog jame neaiškūs jo priėmimo motyvai, nereiškia, kad viešojo administravimo subjektas yra įpareigojamas priimti priešingą sprendimą – šiuo atveju viešojo administravimo subjektas gali priimti bet kokią sprendimą, tačiau jame turi būti aiškiai nurodyti tokio sprendimo priėmimo motyvai (žr., pvz., LVAT 2014-02-04 nutartį administracinėje byloje Nr. A⁶⁰²-120/2014). Pareiškėja turi teisę žinoti ir suprasti, dėl kokios priežasties ir kuo remiantis priimtas konkretus sprendimas, be kita ko, atsižvelgiant ir į pareiškėjai žinomas aplinkybes, lėmusias minėtą sprendimą (žr., pvz., LVAT išplėstinės teisėjų kolegijos 2011 m. birželio 27 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A⁵⁵⁶-336/2011).

Likusieji bylos proceso šalių argumentai laikytini pertekliniais, neturintys lemiamos juridinės reikšmės kilusio ginčo išsprendimui, todėl detalčiau nedėstyti ir neanalizuotini. Be to, LVAT ir Europos Žmogaus Teisių Teismo (toliau – EŽTT) formuoja praktiką, kad pareigos

nurodyti priimto sprendimo motyvus apimtis gali skirtis priklausomai nuo sprendimo prigimties ir turi būti analizuojama konkrečių bylos aplinkybių kontekste (*EŽTT 1994-04-19 sprendimas byloje Nr. 16034/90 V. de H. V Netherlands, 1997-12-19 sprendimas byloje Nr. 20772/92 H. V Finland, 1999-01-21 sprendimas byloje Nr. 30544/96 G.R. v Spain ir kt.*). LVAT jurisprudencijoje aiškinant ABTĮ normas (13 str. 1 d., 20 str.) taip pat ne kartą buvo imperatyviai pažymėta, kad įstatymo reikalavimas motyvuoti teismo sprendimą nereiškia įpareigojimo teismui atsakyti į kiekvieną proceso dalyvio argumentą (*LVAT 2008-12-05 nutartis administracinėje byloje Nr. P⁴⁴⁴-196/2008, 2009-07-24 nutartis administracinėje byloje Nr. P⁷⁵⁶-151/2009, 2009-11-06 nutartis administracinėje byloje Nr. P⁵²⁵-194/2009, 2013-02-11 nutartis administracinėje byloje Nr. A¹⁴⁶-216/2013 ir kt.*).

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 20 str. 1 d. 3 p., 22 str., Komisija

n u s p r e n d ž i a:

pareiškėjos UAB „(duomenys neskelbtini)“ skundą tenkinti.

Panaikinti Kauno miesto savivaldybės administracijos 2025-02-17 raštą Nr. (duomenys neskelbtini) „Dėl leidimo įrengti išorinę reklamą neišdavimo“.

Įpareigoti Kauno miesto savivaldybės administraciją iš naujo išnagrinėti pareiškėjos UAB „(duomenys neskelbtini)“ 2025-01-09 prašymus ir priimti naują teisės aktų reikalavimus atitinkantį sprendimą

Sprendimą per vieną mėnesį nuo jo priėmimo ginčo šalys turi teisę apskusti Regionų administraciniam teismui Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka.

Posėdžio pirmininkė

Daiva Bereikienė

Komisijos nariai

Lionela Gelmanienė

Beata Labutytė